

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 8. marts 2008.

Stem Nej – forbered konflikten.

Historien har vist, at aktive medlemmer og fagforeninger kan sprænge arbejdsgivernes diktater og udfordre en borgerlig regering. Hvis det skal have en chance i den aktuelle OK-kamp, så skal fagligt aktive mødes og skabe en stemning om, at det er vores alle sammens konflikt – med det fælles mål at sprænge Finansministerens ramme.

Overenskomstforhandlingerne for de offentligt ansatte nærmer sig afslutningen. Forligene for de statsansatte og nogle af faggrupperne i kommuner og regioner er alle skåret over samme læst. Finansminister, Lars Løkke, har enevældigt fået lov til at definere, at en samlet ramme over tre år skal være 12,8 pct. for at være ”samfundsøkonomisk ansvarlig”. Det kan undre, at arbejdsgiverne i KL og Regionerne accepterer en sådan spændetrøje fra Finansministeren.

Erfaringer fra kommuner og regioner er jo netop, at de ikke kan skaffe sygeplejersker, SoSu’er og pædagoger til at udføre opgaverne, og at de må ansætte ikke-uddannet personale for at overholde budgetterne.

Hvad værre er, så har en række faglige ledere uden nævneværdig modstand bøjet sig for finansministerens diktat. Taberne er de tusindvis af lavtlønnede – primært kvinder – som kan se frem til endnu større lønforskel end nu. Når 12,8% står bøjet i neon, kunne man fristes til at tro, at alle får en reel lønstigning på 12,8%, men det er ingenlunde tilfældet. Der skal trækkes midler fra til kompetenceudvikling, pension, seniorordninger, TR-tillæg osv. Dertil skal lægges et forsigtigt skøn på prisudvikling er 7,3%.

I Århus Kommune er en pædagogisk leder eksempelvis sikret lønudvikling på 7,53% og med en estimeret prisudvikling på 7,3% skal man ikke være Finansminister for at regne ud, at det ikke er hendes privatøkonomi, der bliver overophedet.

En ekstra bitter pille er, at lønningerne reguleres procentvis, og ikke med samme kronebeløb til alle. På den måde får de højest lønnede mest, og de lavtlønnede mindst. En omvendt solidaritet, som man vidst skal være højtlønnet fagpamper for at forsvare.

En anden af finansministerens mærkesager har været arbejdstiden. Ikke kortere, men længere arbejdstid. Og det er han sluppet af sted med i så godt som alle de indgåede aftaler. I staten kaldes det ”fleksible fuldtid”. I kommuner og regioner ”plustid”. Indholdet er det samme. Nemlig, at det skal være muligt på den enkelte arbejdsplads at aftale en længere normal arbejdstid, end de nuværende 37 timer. Det skal være muligt at presse de ansatte til at arbejde helt op til 42 timer om ugen, uden overtidsbetaling.

At de ansattes forhandlere overhovedet har overvejet at sige ja til en sådan aftale vidner om total mangel på forståelse for ét af de afgørende problemer i de ansattes dagligdag – stress og nedslidning.

Der er kun én ting at sige til de indgåede forlig – et rungende Nej.

Heldigvis har en del af de faglige ledere, presset af medlemmerne, sagt fra overfor finansministerens diktat. Det gælder FOA, BUPL, Sygeplejerskerne og de øvrige organisationer i Sundhedskartellet. Tilsammen udgør de halvdelen af de ansatte i kommuner og regioner, så muligheden for en omfattende og effektiv konflikt er til stede.

Men hvis en konflikt skal føre til et bedre resultat end forligene kræver det andet og mere end blot afsendelse af strejkevarsler. De strejkende er oppe mod stærke kræfter. Det er en kamp mod regeringen. Samtidig er en strejke på det offentlige område generelt en økonomisk gevinst for arbejdsgiverne, der ikke skal udbetale løn, i modsætning til det private arbejdsmarked, hvor strejke betyder tab af profit. En vigtig undtagelse her er sundhedsområdet, hvor regionerne på grund af diverse behandlingsgarantier kan blive nødt til at sende patienter til privathospitaler, hvor personalet i øvrigt er lang bedre lønnet.

For at sætte det på spidsen er de lavtlønnede offentligt ansatte endda også oppe mod nogle af fagpamperne. Når de statsansattes topforhandler og formand for AC, Sine Sunesen, udtaler, at en konflikt ikke må føre til mere end de 12,8 pct., fordi ”en konflikt ikke må kunne betale sig”, så placerer hun sig på linje med den samlede arbejdsgiverfront, og hører vel hjemme i den kristelige fagbevægelse, eller snarere i Kristelig Arbejdsgiverforening.

Hvis en konflikt skal føre til resultater, som de lavtlønnede offentligt ansatte kan være tilfredse med er det en afgørende forudsætning at skabe en bred folkelig forståelse. De faglige organisationer og brugerne og deres organisationer må alliere sig, så det bliver en fælles kamp for bedre velfærd. De offentligt ansattes fagforeninger må forberede fælles initiativer med de privat ansatte. Det handler jo ret beset om, at der skal være velkvalificerede mennesker til at tage sig af vores alle sammens børn, af vores ældre, af vores syge osv.

Ikke mindst skal konflikten forberedes blandt medlemmerne på de enkelte arbejdspladser, og på tværs af de omfattede faggrupper. Det er et skridt på vejen, at de enkelte forbund holder tillidsmandsmøder, og lokalt møder på tværs af forbundene. Men hvis konflikten for alvor skal være synlig og effektiv, skal de menige medlemmer have følelsen af, at det er deres konflikt. Det forberedes af møder på arbejdspladserne eller i lokale organiseringer, der kan diskutere aktiviteter og argumenter for konflikten.

Såvel lokalt som på landsplan skal sygeplejersker, pædagoger, SoSu´er mfl. mødes.

Allerede nu skal vi forberede os på, at regeringen vil gribe ind i en konflikt. Det betyder, at fagbevægelsen som helhed må forberede et samlet svar på et regeringsindgreb. Hvis konfliktretten ikke skal reduceres til en papirtiger må de faglige organisationer være parat til at besvare et regeringsindgreb med fortsatte aktioner og demonstrationer. På den måde bliver der tale om en direkte kamp mod regeringen og deres medløbere i Dansk Folkeparti, og resultatet kan vise sig at blive lige så epokegørende som den direkte kamp om lønkronerne.

Her og nu står vi over for tre opgaver:

For det første skal forligene stemmes ned i de forbund, hvor ledelserne har sagt ja.

Desværre har der indtil videre ikke været nogen synlige fagforeninger, aktivgrupper eller enkeltpersoner, som står frem blandt 3F’erne, lærere, gymnasielærere osv. og har opfordret til at stemme NEJ. Her ligger en stor opgave for Enhedsliste-medlemmer i disse forbund.

For det andet må fagligt aktive (ikke mindst blandt Enhedslistens medlemmer) forberede en aktiv konflikt, på de enkelte arbejdspladser, lokalt i og på tværs af fagforeningerne og på landsplan.

For det tredje skal Enhedslisten forberede brugerinitiativer, der kan støtte de ansattes krav og give opbakning – både moralsk og konkret.

I forlængelse af det skal et regeringsindgreb forberedes, med inddragelse af de privat ansatte og brugerne.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk